

Phần 5

Chương 13 Quen Thuộc

Tạm biệt Công chúa Minh Ca, trên đường trở về, toàn thân Úy Tuệ thật thỏa mái, thì ra trong sách viết, với đức hạnh đó của nữ phụ, tưởng rằng là do thượng bất chính hạ tắc loạn.

Bây giờ nhìn lại, thật sự do mình suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần từ nay về sau mình không trêu chọc sát thủ Tây viện kia nữa, vậy thì nàng cũng sẽ không có chuyện gì đúng không?

Hắc hắc...

Mới khoan khoái cười hai tiếng, thỉnh linh bị tiếng cãi vã kịch liệt quấy rầy.

“Rõ ràng ta nhìn thấy hoa này trước, ngươi dựa vào đâu mà ngắt lấy?”

“Ngươi thấy thì là của ngươi à? Cũng không tự cầm gương soi thử, bằng ngươi cũng xứng với hoa này?”

“Ngươi xứng? Sao ngươi không lấy nước tiểu soi mặt mình, vốn lớn lên đã xấu, hôm nay cài hoa này lên, cũng khiến cho hoa này xấu đi.”

“Ta nhỏ vào. Ngươi mới xấu xí đấy. Đôi môi dày cộm, giống như con khi, trách không được đến nay lão gia cũng không chịu viên phòng với ngươi, ha ha.”

“Thôi đi, nói giống như ngươi mới là người sinh con cho lão gia. Không biết xấu hổ.”

“A, nói đến sợ ngươi không tin, một đêm trước khi lão gia đi, là qua đêm ở trong phòng ta. Buổi tối đó nha, lão gia người uống một chút rượu, nhiệt tình với ta không biết bao nhiêu.”

“Ta nhỏ vào, ngươi không biết xấu hổ, trước tiên trả hoa cho ta.”

Bình bốp rậm, Úy Tuệ trợn mắt há miệng, không phải mắng thật hay sao? Trong chớp mắt đã đánh nhau, mấy nữ nhân trang điểm lộn lây vật lộn, chửi rủa, khóc rống, kéo y phục, bực tức, tình hình hết sức đồ sộ.

“Ỗ vào lão thái thái không có ở nhà, phu nhân không quản sự, đây là các nàng muốn thành tinh, đánh đi đánh đi, đánh chết mới tốt.” Đào Nhi khinh bỉ hừ nói.

Lão thái thái? Trên Công chúa Minh Ca còn có bà bà (mẹ chồng), tổ mẫu (bà nội) của mình sao?

“Mấy người phụ nhân này là ai?” Úy Tuệ hỏi.

Đào Nhi nhìn nàng: “Cũng không trách tiểu thư người không biết, người mặc y phục tím là Thất di nương, màu hồng là Cửu di nương, nửa năm trước mới vào phủ, nhìn là biết không an phận. Cây vào mình có mấy phần tư sắc, cả ngày không có việc gì làm đi gây chuyện, không hợp với mấy di nương khác, nhất là với Thất di nương, hai người nhất định chính là cây kim so với cọng râu, gặp nhau liền câu véo.”

Nói xong, đáy mắt Đào Nhi càng thêm khinh bỉ, hạ thấp giọng nói thêm một câu: “Nghe nói, hai nàng còn là biểu tử muội ruột thịt đó, nhìn xem, người này so với người kia càng thêm ngoan độc.”

Di nương? Của phụ thân tiện nghi sao?

Tức thì tâm tình Úy Tuệ không tốt, trách không được Công chúa mẫu thân cả ngày một bộ dáng tịch mịch lạnh lùng, thì ra là trên có bà bà quản việc nhà, dưới có tiểu thiếp tranh thủ tình cảm, còn tới chín người?

Xem ra phụ thân tiện nghi này cũng không phải hạng tốt lành gì, không trách được nuôi nhi tử thành một dạng với hấn, háo sắc thành tánh, một người ngu ngốc.

Nhưng mà, lúc đáy lòng nàng đang khinh bỉ, dung mạo tuyệt sắc của yêu nghiệt Úy Vân Kiệt chợt lóe lên trong đầu, lại khiến nàng hơi nghi ngờ.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Đào Nhi quen nhìn nhiều trường hợp tranh đấu của những thứ tiểu thiếp này, không muốn nhìn tiếp.

Úy Tuệ có lòng muốn giúp Công chúa mẫu thân hả giận, nhưng rõ ràng bây giờ chưa phải lúc, nên cất bước rời đi với Đào Nhi.

Mới vừa trở lại viện mình, Thọ Nhi chạy ra đón: “Tiểu thư, Lục cô nương và Lâm cô nương tới thăm người.”

Vừa nói, Lục Vô Song và Lâm Y Y từ trong phòng ra ngoài.

“Tuệ muội muội, muội vừa mới đi đâu vậy? Khiến cho chúng ta đợi lâu vậy.” Lục Vô Song cười hỏi.

“Đi thỉnh an nương ta.” Úy Tuệ mỉm cười trả lời, tầm mắt giống như lơ đãng rơi vào trên người Lâm Y Y, cô nương này nhìn lớn tuổi hơn nàng và Lục Vô Song một chút, vóc người thon dài, dung mạo thanh tú lại tràn trề khí khái, hơn nữa đôi mắt sáng ngời có hồn, càng nhìn càng thích.

Lâm Y Y cũng nhìn nàng, tầm mắt hai người đụng nhau, cũng cười: “Hôm qua Vô Song đặc biệt chạy đến phủ đợi ta, nói với ta, Tuệ muội muội giống như biến thành người khác, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt tốt. Hiện tại vừa thấy, quả nhiên có chút không giống.”

Nàng là người thẳng tính, có lời cứ nói, không muốn nghe Lục Vô Song nói, vội vàng khoát tay, sợ Úy Tuệ nghe xong nghi ngờ.

Vậy mà, Úy Tuệ cũng không quá để ý, vốn là biến thành một người khác, ha ha.

Ba người đi vào trong phòng.

Thọ Nhi vội vàng chỉ điểm tâm trên bàn, cười nói: “Tiểu thư, đây là sáng sớm Lục hoàng tử phái người đưa tới, nói điểm tâm ngoại quốc tiến cống, tên gì... sa kỳ mã, hương vị đặc biệt.”

“Oa, hẳn thật có tâm, ta xem một chút.” Lâm Y Y vội vàng muốn mở cái hộp ra xem, Thọ Nhi chủ động mở hộp ra.

Lục Vô Song lại cười hỏi: “Hôm nay sao hẳn không tới?”

“A, người tới nói, hôm nay Thần Võ Đại tướng quân khai hoàn hồi kinh, Hoàng thượng dẫn các vị Hoàng tử, triều thần thiết yến ăn mừng, Lục hoàng tử là thành viên Hoàng tộc, tự nhiên phải tham gia. Nhưng nói rồi, bữa tiệc vừa kết thúc, lập tức đến thăm tiểu thư.” Một câu cuối cùng, Thọ Nhi nói với Úy Tuệ, dù sao cũng có ý muốn lấy lòng dùm Lục hoàng tử Tiêu Diễm.

Úy Tuệ gật đầu, xem ra Tiêu Diễm đối với mình rất tốt, hẳn cũng biết rất rõ nguyên chủ thích Tứ ca Thái tử điện hạ của hẳn mà.

“A, đúng rồi, muội không nói ta lại quên.” Lâm Y Y vội kéo Lục Vô Song và Úy Tuệ: “Hôm nay Thần Võ Đại tướng quân đắc thắng hồi kinh, tình cảnh kia nhất định không nhỏ. Nghe nói còn dẫn theo Công chúa xinh đẹp nhất Bắc quốc trở về hòa thân đấy. Đi, chúng ta mau đi nhìn một chút.”

“A, ta còn chưa ăn điểm tâm đấy.” Úy Tuệ kêu, sáng sớm bởi vì nghe chuyện Úy Như Tuyết chặt tay người, nhanh chóng chạy đi tìm Công chúa mẫu thân, mới trở về, một hớp nước cũng chưa được uống.

“Ừ, ăn cái này.” Lâm Y Y đam mê võ nghệ, mà Chiến thần Tướng quân mới nổi lên ở Đại Chu quốc gần đây là thần tượng của nàng, nàng ngày ngày ngắm đêm trông chỉ hy vọng có thể nhìn thấy tư thế oai hùng.

Úy Tuệ nhìn hai khối sa kỳ mã, đột nhiên cảm thấy thân thiết, cười nhận lấy.

Ba cô nương hào hứng chạy đến con đường phồn hoa nhất Kinh thành, nơi này đông người chen lấn, may mà có người của triều đình bảo vệ trật tự dọc theo con phố.

Chỉ là, ba người Úy Tuệ vẫn bị chen lấn, tiếng hoan hô không ngừng vang lên trong đám người, còn muốn long trọng hơn bao nhiêu lần so với trường hợp thấy ngôi sao ở hiện đại, đồ mờ hôi, cổ nhân trở nên nhiệt tình, cũng rất đáng sợ.

Nhìn tiêu cô nương Lâm Y Y một chút, bóng dáng Đại tướng quân kia cũng chưa thấy, nhìn cổ nàng duỗi dài, theo mọi người kêu Đại tướng quân uy vũ đến khàn cả cổ, thật sự làm mù mắt Úy Tuệ.

Thân thể Úy Tuệ co rút, đáng thương nhét sa kỳ mã vào trong miệng, mùi vị thật không tệ, hơn nữa phía trên có rắc hạt mè, có mùi vị đặc trưng, còn ngon hơn gấp mấy lần so với ở hiện đại.

“Ôi, tới rồi tới rồi, Tuệ muội muội, mau nhìn.” Đột nhiên, cánh tay bị đụng một chút, nửa khối sa kỳ mã còn lại trong tay Úy Tuệ bị rơi xuống đất, nàng ảo não trừng mắt Lâm Y Y, lại thấy hai mắt nàng lóe ánh sáng kích động, tay chỉ một đội nhân mã phía trước, trong miệng hò hét: “Đại tướng quân...”

Lục Vô Song hơi xấu hổ, nhưng giờ phút này cũng không nhận được nhiệt tình đi theo hô to.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, nàng không có thói quen theo đuổi ngôi sao, huống chi một Tướng quân có cái gì tốt mà theo đuổi, chiến tranh đánh giặc giết người, là nàng ghét nhất.

Nhưng, lơ đãng nhìn về bên đó, giữa đội thị vệ, một nam một nữ cưỡi hai con ngựa cao to.

Nữ tử mặc xiêm áo đỏ thẫm, thêm vài phần màu sắc trong mùa đông hiu quạnh, chỉ là, mặt che khăn, không thấy rõ bộ dáng.

Mà nam nhân bên cạnh nàng...

Úy Tuệ tập trung nhìn kỹ, hít sâu một hơi, cảm giác giống như có mấy phần quen thuộc.

Chương 14

Ám Toán

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, mặc chiến bào màu trắng, tóc đen được mũ bao bọc, vụn vặt như ánh mặt trời vàng óng, dung mạo khuynh thành như hoa anh đào xinh đẹp, mặc dù tái nhợt do bệnh, vẫn tuyệt sắc động lòng người như cũ, dễ dàng bắt được ánh mắt mọi người.

Trong đám người thỉnh thoảng vang lên tiếng hít khí lạnh, ngay sau đó là một trận hoan hô cao hơn trước.

Đại khái, cũng giống như Úy Tuệ, chưa bao giờ nghĩ tới, Chiến thần Tướng quân mới xuất hiện của Đại Chu lại còn trẻ như vậy, tuấn mỹ như vậy.

Từ lúc xuyên qua tới nay, nam tử nàng tiếp xúc, người nào cũng tuấn tú, như Thái tử Tiêu Dục, Lục hoàng tử Tiêu Diễm, còn có Đại ca tiện nghi của mình, vị quân gia như tiên nhân kia nữa.

Cũng không có ai, có thể chói mắt như thế, đâm vào lòng người.

Hắn giống như một khối ngọc ngàn năm trong suốt, mà lại sâu không thấy đáy.

Đôi mắt với sự nhiệt tình của dân chúng, hắn thoáng nghiêng đầu, giống như đắm chìm trong cảm xúc của mình.

Chút mờ mịt, chút thâm thúy, chút khổ sở, chút thoải mái...

Cuối cùng giống như trầm tĩnh không quan tâm, một loại trầm tĩnh bật ra từ trong tâm.

Tâm của Úy Tuệ, không khỏi thất lại, ánh mắt mê ly nhìn chăm chú vào hắn, cả nháy mắt cũng quên.

Giật mình, đột nhiên nghe được tiếng hoan hô điếc tai, đôi mắt đen như mực trong suốt như nước, quét một vòng dân chúng đang hoan hô ở hai bên đường, thoáng gật đầu bày tỏ, coi như chào hỏi, khẽ cong môi, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

Chỉ là thoáng cười, giống như chứa đựng ngày xuân ấm áp, lại giống như ẩn tàng mùa đông lạnh lẽo.

Tim Úy Tuệ giống như bị đâm, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một hình ảnh, đây không phải là...

Vừa bừng tỉnh hiểu ra, nhưng không ngờ đột nhiên có một lực mạnh mẽ đánh tới từ phía sau, cả người nàng bị đẩy ra ngoài, vừa vịn tới trước một đội thị vệ vừa qua khỏi, phía sau, hai con ngựa cao to mang theo khí thế cao ngạo giậm chân bước đến.

Trong chớp mắt, thân thể nhỏ nhỏ của nàng ngã trên đất, đang lúc bi thương tính bỏ mạng dưới vó ngựa, nghe một tiếng “Hự”, vó trước của bạch mã vừa rơi xuống đất, móng sau kịp thời thắng lại, nhưng cũng bởi vì thế, cả người Úy Tuệ bị đè dưới bụng ngựa.

Người vây quanh hai bên, cùng lúc, vừa có thể thấy đầu tóc rối tung của nàng, vừa có thể thấy hai chân nàng đá lung tung.

“A, Tuệ.”

Hai người Lục Vô Song và Lâm Y Y sợ ngây người, cuống quýt chạy tới, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ mặc dù lấm bẩn, nhưng mắt mở to, còn hơi tức giận, cuối cùng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vội vàng lôi nàng từ dưới bụng ngựa ra ngoài.

“Tuệ, mọii không sao chứ?”

Lâm Y Y sợ hãi hỏi, thật may mới vừa rời Đại tướng quân kịp thời ghìm ngựa, nếu không, vó ngựa vừa đạp lên, thì thân thể nhỏ bé này của Úy Tuệ, hoàn toàn không đủ để giẫm đạp.

“Có chuyện.” Úy Tuệ vuốt mặt, mới vừa rời té quá nhanh, bị con bạch mã kia bước qua mặt, một mùi hôi bắn lên đầy mặt và đầu cổ nàng, lúc này nghe một mùi quái dị.

Cái này thôi đi, nàng mạng lớn không bị giẫm chết, cũng không có nghĩa là nàng phải nuốt khẩu khí này.

“Mới vừa rời người nào đẩy ta? Có gan bước ra cho bản tiểu thư.”

Nàng hung tợn nhìn về chỗ đứng lúc nãy, thấy một đám dân chúng khăn trương lui về sau mấy bước.

“Tuệ, có người đẩy muội? Là ai?” Lâm Y Y híp mắt, ánh mắt tàn nhẫn cũng trùng về phía mấy người vây xem, trách không được, vì sợ bị tách ra, nàng và Úy Tuệ với Lục Vô Song đều nắm tay, nếu như bị người không cẩn thận đụng phải, hoàn toàn không có lực đạo lớn như vậy.

Mà vừa rồi Úy Tuệ, rõ ràng bị người đẩy bay ra ngoài.

“Ừ.” Úy Tuệ vừa xoa eo, vừa tức giận.

Lục Vô Song nhìn hai nàng lòng đầy căm phẫn, chỉ lặng lẽ kéo tay áo hai người, dùng tay chỉ chỉ thị vệ đang từ từ bao vây ba người.

“Người nào lớn mật như thế? Dám ngăn cản Đại tướng quân? Người đâu, bắt lại cho ta.”

Bắt lại? Úy Tuệ cảm thấy run rẩy, chỉ thấy mùi mấy thị vệ tiến lên, rút trường kiếm trong tay ra, chỉ thẳng vào nàng và hai người bạn nhỏ.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Vô Song và Lâm Y Y trắng bệch.

“Đừng, hiểu lầm.” Úy Tuệ vừa nghiêng đầu, vội vàng giải thích với Tướng quân trẻ tuổi: “Đại tướng quân, ta không phải cố ý ngăn cản các người, mới vừa rồi, cũng không biết kẻ nào ở phía sau đẩy ta một cái, hại ta thiếu chút nữa mất mạng dưới vó ngựa, ta cũng là người bị hại.”

Người bị hại?

Trên lưng ngựa, đôi mắt như mực của Quân Phi Sắc hơi híp lại, ngược sáng, hấn không thể nhìn rõ bộ dạng của tiểu cô nương này, chỉ là, khi nàng nói chuyện có phần đương nhiên, khiến cho hấn vốn định buông phòng bị với nàng, đột nhiên thay đổi.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên, nhẹ nhàng chỉ vào Úy Tuệ, thị vệ bên dưới lập tức hiểu ý: “Mang nàng xuống.”

“Này, các người bắt lầm người rồi, nên bắt tên hung thủ cố ý đẩy ta ra mới đúng chứ.” Úy Tuệ tức giận gào thét, thế nhưng người ta hoàn toàn không nghe, nàng tức giận giậm chân.

“Này, Đại tướng quân chó má, hoàn toàn không phân biệt được phải trái, đảo lộn trắng đen, người dựa vào cái gì bắt ta? Con đường này cũng không phải là nhà người, người được đi, thì không cho bản tiểu thư được ngã à?”

Phía trước, Quân Phi Sắc trên lưng ngựa, nghe vậy, thân thể cứng đờ, Đại tướng quân chó má? Lời này cực kỳ thô tục, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

“Suýt, Tuệ muội muội, van cầu muội, đừng mắng.”

Lục Vô Song vội vàng che miệng nàng lại, chỉ sợ nàng lại mắng càng khó nghe hơn, không thấy sắc mặt mấy thị vệ kia thay đổi rồi sao? Nếu lại mất hứng, một đao chém các nàng thì sao.

Mặc dù Lâm Y Y cảm thấy Đại tướng quân bắt người như vậy, quả thật không thỏa đáng, nhưng Úy Tuệ lại mắng Đại tướng quân chó má, cái này không thể được.

Đại tướng quân này rõ ràng là Thần hạ phạm, sao có thể dùng từ thô tục như vậy mà mắng? Tuệ muội muội thật không nên.

Nhìn theo đám người Đại tướng quân đã đi xa, lúc này Lâm Y Y mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, u oán nhìn Úy Tuệ chăm chăm.

“Muội mắng hấn làm gì? Còn mắng ác như vậy, vừa rồi hấn chưa đi xa, khẳng định đều nghe được.”

Úy Tuệ suy nghĩ một lúc, mới ý thức được ‘Hấn’ ở trong miệng nàng chính là Đại tướng quân không nói một lời đã bắt nàng lại, ghen trong lòng.

“Rốt cuộc hai người có phải là bằng hữu của ta không?” Lúc này không phải nên giúp đỡ nàng mắng chung sao?

“Chúng ta...” Lục Vô Song chợt dạ, vừa định dỗ nàng mấy câu, đột nhiên không biết người nào trong đám người kêu to một tiếng.

“A, đó không phải là Úy gia Nhị tiểu thư sao?”

Một câu nói làm dâng lên ngàn làn sóng, ngày hôm đó Úy Tuệ mới chân chính lĩnh giáo, cũng không biết tên khốn kiếp kia cố ý hô một tiếng, lúc trước mọi người chỉ biết nàng bị kinh hãi, lúc này, thế nhưng tất cả đều biết nàng là ai, hơn nữa, tự dung sắp đặt ra rất nhiều chuyện xưa mà đánh vỡ đầu nàng cũng không nghĩ ra được.

Nói thí dụ như, Úy gia Nhị tiểu thư, bệnh hoa si tái phát, ngày xưa là không biết xấu hổ, hôm nay cũng không muốn sống, dùng khô nhục kế, muốn ô uế vị thần trong lòng của bọn họ... Chiến thần Tướng quân.

Ta nhỏ vào, Úy Tuệ tức giận công tâm, song, còn có cái càng khiến cho nàng tức giận hơn, đợi cho người đi đường kia không còn thấy bóng dáng, mấy thị vệ này vẫn không thả nàng, ngược lại lấy sợi dây trói nàng, ném vào một chiếc xe nhỏ, trực tiếp kéo đi.

“Này, các người muốn mang ta đi đâu? Các người không được ta đồng ý, lại bắt ta, là phạm pháp. Này, có nghe không?”

“Ta là Úy gia Nhị tiểu thư, Úy gia, các người có biết không? Còn nữa, nương ta là Công chúa Minh Ca, Đương kim Hoàng thượng là cứu cứu ruột của ta...”

Bất đắc dĩ, Úy Tuệ xuất ra hết vốn liếng, vậy mà, người bên ngoài ngoài mặt làm ngơ, ngay cả lúc trước còn nghe tiếng của Lâm Y Y và Lục Vô Song, hiện tại cũng không nghe thấy nữa.

Nàng bị bắt tới chỗ nào rồi?

Đột nhiên Úy Tuệ sợ hãi, nàng cố gắng nhớ lại tình tiết trong sách, nữ phụ hoàn toàn không bị như vậy lần nào, chỉ là...

Trong đầu thoáng giật mình, trong lòng run lên.

Mặc dù trong sách không có tình tiết nữ phụ gặp Đại tướng quân trên đường, nhưng lại có tình tiết nữ phụ bị trói.

Chỉ là, khi đó, tâm địa nữ phụ nguyên chủ ác độc, mấy lần khi nhục nữ chủ, lại nghĩ ra kế hạ lưu, vọng tưởng dùng mê dược, hạ dược hại nữ chủ mất trong sách, từ đó bị người phi nhỏ, chết không chỗ chôn.

Nhưng không ngờ, nàng bị hôn mê, đặt trong xe, ném vào một ngõ hẻm vắng người, kết quả bị một người qua đường làm hại.

Nữ phụ mất trong sách, sau lại vẫn dùng hết thủ đoạn gả cho Thái tử, chỉ là, từ đầu đến cuối lo lắng chuyện này bị bại lộ, càng thêm trở nên táo bạo, điên cuồng, thậm chí đắc tội và mất đi những người vốn thân cận với nàng.

Chương 15

Bức Họa

Đám người dần dần tản đi.

Chủ tớ Diêu Ngữ Dong đưa mắt nhìn xe ngựa áp giải dần dần đi xa, đồng thời trong mắt tràn đầy đắc ý.

“Lần này có thể khiến cho tiểu yêu tinh kia chịu khổ.” Hạ Hà nhìn có chút hả hê vỗ tay, chọt, giống như tiếc nuối bữu môi: “Nếu Đại tướng quân trực tiếp giẫm đạp nàng thì thật tốt.”

“Lắm miệng.” Diêu Ngữ Dong liếc nhẹ nàng, đáy mắt cũng khó nén vui vẻ, có chút đáng tiếc, sao con ngựa kia không giết chết tiểu yêu tinh kia chứ.

Hạ Hà nhún nhún vai, quay qua khen ngợi một nha hoàn khác đứng bên cạnh: “Xuân Mai, không ngờ ngươi thật sự có tài, trước kia ta còn nghĩ ngươi chỉ mạnh miệng thôi chứ.”

Xuân Mai cười lạnh: “Một chút khí lực đó thì tính là gì?” Nếu có thể, nàng có thể một chưởng đánh chết tiểu yêu tinh đó, ai bảo nàng ba phen mấy bận nhục nhã chủ tử của mình chứ.

“Được rồi được rồi, đã xem đủ náo nhiệt, chúng ta cũng nên trở về.” Diêu Ngữ Dong ôn nhu nói, vịn tay Hạ Hà, chậm rãi đi về phía cỗ kiệu cách đó không xa.

“Dạ.”

Hai nha đầu theo hầu hai bên trái phải.

Đi đến bên cạnh cỗ kiệu, Hạ Hà vén màn kiệu lên, Diêu Ngữ Dong xoay người muốn vào kiệu, đúng lúc này, một hòn đá nhỏ như tên rời cung, vèo một tiếng đập trúng đùi phải của nàng.

“A!” Diêu Ngữ Dong kêu thảm một tiếng, cả người ngã sấp vào trong kiệu, đầu hung hăng đập vào chỗ ngồi, trong nháy mắt thiếu chút nữa ngất đi.

Xuân Mai, Hạ Hà kinh ngạc không thôi.

“Tiểu thư.” Hai người vội vàng đỡ nàng đứng lên, lại nghe nàng kêu lên một tiếng thảm thiết: “Không cần, đừng đụng, đau.”

Diêu Ngữ Dong thử một chút, đùi phải đau như kim châm muối xát, hoàn toàn không thể nhúc nhích, bất đắc dĩ, đành phải duy trì tư thế ngã sấp, nửa người trên ở trong kiệu, nửa người dưới lộ ra bên ngoài kiệu, bộ dáng hết sức buồn cười, so với lúc trước Úy Tuệ té vào bên dưới bụng ngựa, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Xuân Mai, Hạ Hà còn không biết chuyện gì xảy ra, thấy nàng ngã sấp xuống, hỏi đau ở đâu, ồn ào muốn đỡ nàng đứng lên, dù sao, bộ dạng hiện tại trên đường lớn, thật sự tổn hại hình tượng.

Người đi ngang qua, thỉnh thoảng ghé mắt, ánh mắt khác thường lại khiến cho hai nha đầu này dù da mặt dày cỡ nào cũng bắt đầu đỏ lên.

Diêu Ngữ Dong đau đến muốn ngất đi, cắn răng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, giọng nói suy yếu phân phó nha hoàn.

“Nghe, chân của ta bị thương, không thể nhúc nhích, hai người các người ôm ta ra, nên cẩn thận một chút.”

“Chân bị thương?”

Là do lúc này bị ngã?

Hai nha đầu vô cùng kinh ngạc, vội vàng dựa theo lời nói của nàng, một người ôm chân, một người ôm thân trên, ôm Diêu Ngữ Dong ra khỏi kiệu.

Hai người nhìn thấy đầu Diêu Ngữ Dong đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, hai người đều ngây người.

“Sao lại vấp ngã mạnh như vậy?” Hạ Hà vội vàng cầm khăn lau mồ hôi cho nàng.

Diêu Ngữ Dong đẩy nàng ra, chỉ nói: “Không phải là vấp ngã, có người ám toán ta.”

Nói xong, nàng cúi đầu, quả thấy bên cạnh cỗ kiệu có một hòn đá nhỏ cỡ quả trứng bồ câu.

Xuân Mai nhìn theo ánh mắt nàng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, xoay người nhặt hòn đá nhỏ lên, đưa mắt nhìn bốn phía.

“Người nào vô si như vậy, dám hạ độc thủ sau lưng của tiểu thư?”

“Đi, người này ở trong tối, tất nhiên sẽ không để cho chúng ta tìm ra, trước đỡ ta vào kiệu, trở về phủ rồi hãy nói.”

Diêu Ngữ Dong nhảy bén cảm thấy, cái người tổn thương nàng nhất định vẫn còn ở gần đây, nàng không dám ở lâu, sợ lại gặp bất trắc.

“Dạ.” Xuân Mai gật đầu, vừa rồi có người muốn tổn thương tiểu thư, vậy mà nàng không phát hiện ra, chứng minh người núp trong bóng tối, công phu cao hơn nàng.

Hai người thật cẩn thận đỡ Diêu Ngữ Dong ngồi lên kiệu, sau đó, thúc giục kiệu phu, đánh xe nhanh chóng rời đi.

Nhìn một đám người chạy trời chết, trước cửa một sạp bán bánh bao, khỏe môi Úy Như Tuyết tạo thành một độ cong tinh quái.

“Này, vị tiểu gia này, tới cùng người có muốn mua hay không? Không mua thì để xuống, nhìn xem, đều bị người làm thành cái dạng gì rồi hả?”

“Sao lại không mua?” Từ trong ngực móc ra mấy đồng tiền trực tiếp ném lên trên thớt, cái bánh bao bị nàng bóp đến thay đổi hình dạng cũng ném vào trong ngực chường quây, Úy Như Tuyết tinh ranh cười nói: “Phần thưởng cho người ăn.”

Nói xong, lại cầm hai cái bánh bao thịt nóng hôi từ trong vỉ hấp, hung hăng cắn một cái, rời đi.

“Ài.” Chường quây thấy nàng như vậy, tự dung muốn nói nàng vài câu, lại không biết nói gì cho phải, người ta lấy bánh trả tiền, cuối cùng đành phải ngậm miệng, nhìn Úy Như Tuyết giống tên côn đồ rời đi.

Bên này, Úy Như Tuyết xem trò hay, lại tự mình diễn trò, lại ăn thêm cái bánh bao nữa, nhàm chán đi trên đường, muốn hiểu rõ phong thổ thế giới này.

Thế sự vô thường (chuyện đời không đoán trước được), nàng xem diễn rồi tự biểu diễn, lại không ngờ mình cũng đã biến thành trò hay trong mắt người khác, trên Vinh Hoa lâu, đáy mắt Bách Lý Tuấn Dật lóng lánh hứng thú, vốn nhàm chán không có gì vui, chỉ đến từ lâu tiêu tiền mua say, lại không ngờ nhìn thấy một màn thú vị như thế, hừ hừ.

Nhìn bóng dáng Úy Như Tuyết sắp biến mất tại góc tường phía trước, hẳn vội vàng thả ly rượu trong tay xuống, đưa tay vẫy một người hầu, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu.

Người hầu kia đi xuống lâu, lặng lẽ đi theo sau lưng Úy Như Tuyết.

Bên kia, Úy Tuệ gọi rách cổ họng, cũng không có người trả lời, không khỏi nhụt chí, lại nghĩ đến cảnh ngộ bi thảm trong sách, tâm càng xám như tro, ngồi trên đất hết hy vọng, nếu như ai dám khi nhục nàng, cùng lắm thì cá chết lưới rách, mười tám năm sau nàng lại là một nữ hán tử.

Nhưng không có đường phố âm u yên lặng như trong tưởng tượng, cỗ kiệu đã rơi vào trong một viện rộng gọn gàng sạch sẽ.

Chẳng qua là, mấy gian phòng ở thoát nhìn không tề kia, cũng không có phần của nàng, nàng bị đưa trực tiếp đến kho củi nằm trong một góc sân nhỏ.

Bên trong ngoại trừ mấy bó củi sắp mục ra, thật sự không có vật gì khác, ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

“Này, các người muốn giam lỏng bản tiểu thư sao?” Bị bụi bặm bên trong kho chứa củi làm cho sặc đau cổ họng, tiếng kêu của Úy Tuệ nghe có vẻ khàn, trong lòng lại càng căm tức không thôi, nhưng những người này cũng chỉ nghe lệnh làm việc, chỉ sợ không có lời nói của Đại tướng quân kia, bọn họ sẽ không thả người.

Nhớ lại, trong lòng Úy Tuệ không có một chút hảo cảm với tên kia.

Phi, thiết thời nàng liếc mắt một cái thấy hắn, lại cảm thấy thân thiết, thật giống như...

Đúng rồi, trong đầu lại xẹt qua bức ảnh kia, trách không được nàng cảm thấy quen mắt như thế, hôm nay bộ dáng của Đại tướng quân kia, không phải là bức ảnh vẽ chân dung của nam phụ Quân Phi Sắc trong tiểu thuyết sao?

Thương cảm nàng khí đó, si mê nam phụ Quân Phi Sắc nhiều như vậy, trong lúc người khác đều cảm động rơi lệ vì tình yêu của nam nữ chủ, nàng lại chỉ đau lòng nam nhân ngồi liếm tổn thương một mình trong đêm.

Đó là nam nhân đổ máu không rơi lệ, có một lần, hắn mang binh cứu Thái tử điện hạ bị địch nhân vây khốn nhiều ngày, chỉ vì không muốn nhìn thấy nữ chủ hôn ba chịu khổ lo lắng cho nam nhân yêu thương.

Hắn cởi bỏ tấm áo bào hoa lệ, mặc vào chiến bào màu trắng mà hắn cho là nàng sẽ thích, trên chiến trường đánh đấu trắng đó, không gì cản nổi, không ngờ, cuối cùng nhìn thấy, trong chiến hỏa, một màn nam nữ chủ động tình ôm nhau.

Một màn đó, Úy Tuệ thấy được trong con người đen của hắn hiện lên cảm xúc nóng bỏng mà chua xót, khóe môi lại tự nhiên gợi lên, nở nụ cười yếu ớt.

Giống như chứa ngày xuân ấm áp, lại giống như tích tụ mùa đông lạnh lẽo.

Đây là lời chú thích nàng lưu lại bên cạnh bức ảnh đó.

Lúc ấy, nàng đoán trong lòng hắn tất nhiên đang nhỏ máu.

Mấy ngày sau, trong đầu nàng liên tục hiện lên một màn này, giống như một loại mê muội, trên tờ giấy trắng không ngừng vẽ từng tờ lại từng tờ bộ dáng hắn mặc chiến bào trắng, hắn hiên ngang huyết chiến trên chiến trường.

Nàng muốn, nữ chủ không thấy hắn tốt, nàng cũng không thể như người mù qua đường không thấy.

Vậy, hôm nay Thần Võ Đại tướng quân kia là Quân Phi Sắc đó sao?

Vậy, trong sách viết, Quân Phi Sắc là một đại Boss của một tổ chức tà giáo nào đấy, âm mưu vọng tưởng lật đổ triều đình, vọng tưởng hành thích vua đoạt vị mà.

Trong khoảnh khắc Úy Tuệ có chút rối loạn, nhưng cũng nghĩ đến, nếu như Quân Phi Sắc đó thật sự là Thần Võ Đại tướng quân, có bối cảnh trong sạch lại lợi hại như vậy, khẳng định kết cục sẽ khác đi.